För Sverige nya Coleoptera. XIV.

Av

THURE PALM.

1. **Ptinella limbata** Heer (f. **typica**).

Av huvudformen med svarta ögon och genomskinande, mörka flygvingar synas inga svenska exemplar förut vara kända. Den har av mig anträffats under svampig lönnbark den 28/8 1953 i Upl. Övergrans sn.

2. **Autalia longicornis** Scheerp.

Den ovannämnda arten, som nyligen beskrivits av prof. O. Scheerpeltz (Ent. Monthly Mag. 1947, p. 104–107), står *Autalia impressa* Oliv. mycket nära men skiljes från denna på robustare gestalt, längre (särskilt 4. leden) och mot spetsen mindre starkt förtjockade antenner, mindre men mera utstående ögon, bakåt tydligt konvergerande halssköldssidor m m. Även de hanliga genitalierna uppvisa olikheter (konstaterat av Victor Hansen). Den nya arten är hittills känd från England, Holland, Belgien, Frankrike, Sydtyskland, Österrike, norra Italien och Danmark. Förmodligen har den en ännu vidsträcktare utbredning.

Sedan jag erhållit säkert bestämt jämförelsematerial av höjesteretsdommer Victor Hansen, har jag med följande resultat gått igenom mina svenska ex. av *Autalia »impressa»*, inalles 52 stycken.

A. longicornis: Smål. Strömserum; Ög. Kisa, Röks, St. Åby och V. Tollstads socknar; Upl. Älvkarleby sn; Vstml. Strömsholm; Dlr. By sn; Gstr. Hedesunda sn.

A. impressa: Sk. Häckeberga; Ög. Omberg; Jmt. Fors sn.

Efter mitt material att döma skulle alltså *longicornis* i Sverige vara den vanligare arten. Ej på någon av lokalerna har jag funnit arterna tillsammans. De torde ha likartat levnadssätt och förekomma inom sin biotop vanligen i mängd. *Autalia impressa* har jag anträffat i ruttnande svampar på marken och trädstammar, *A. longicornis* på samma sätt men därjämte i grävlingspillning och i bottnen av gamla rovfågelbon. En tredje, närstående, från England beskriven art, *Autalia brevicornis* Blair, skulle möjligen också kunna tänkas förekomma i de nordiska länderna.

3. **Atheta (s. str.) fulvipennis** Muls. Rey.

Två till *aquatica* Thoms. bestämda *Atheta*-ex. (jfr Ent. Tidskr. 1931, p. 40), tagna den 7/6 1929 i Röks sn (Ög.) bland fuktiga granbarr på högländ moränmark i gammal barrblandskog, ha vid förnyad granskning befunnits vara *fulvipennis* Muls. Rey. För detta tillrättaläggande har jag att tacka min vän Victor Hansen, Köpenhamn. Ett annat, på Omberg taget ex., som av dr Bernhauer på sin tid bestämts till *aquatica*, motiverar emellertid, att »Ög.» för denna art bibehålles i Cat. Col. 1939. *A. fulvipennis* är förut anträffad i Danmark och södra Norge men ej i Finland.

4. **Meligethes subaeneus** Sturm.

Den 7/5 1953 håvade jag efter skalbaggar i Länna sn (Upl.) på blommande vitsippor (*Anemone nemorosa*), varav det fanns stora mattor. Resultatet blev två *Meligethes*-ex., som visade sig vara den för landet nya arten *subaeneus* Sturm. De överensstämma i alla detaljer med tre utländska ex. av denna art i min samling. Bestämningen har därjämte verifierats av Victor Hansen.

I Nordeuropa är *Meligethes subaeneus* tidigare blott funnen i sydöstra Finland (Nykyrka). Enligt handböckerna skall arten leva just i blommorna av vitsippa.

5. **Dorcatoma punctulata** Muls.

Sedan jag erhållit tre ex. av denna art från Nordtyrolen (leg. A. Wörndle), vilka efter genitalundersökning befunnits vara riktigt bestämda, har jag metodiskt sökt den i olika delar av Sverige. Först den 22/6 1953 lyckades jag finna 1 ex. nära Strömsholm (Vstml.), där det anträffades på *Polyporus sulphureus*, som växte vid basen av en gammal, ännu levande ek. I de nordiska länderna har *Dorcatoma punctulata* först upptäckts i Norge (Norsk Ent. Tidsskr. 1938, p. 80) och sedan i Finland (Ann. Ent. Fenn. 1951, p. 176). I Danmark är arten däremot ej funnen.

6. **Phyllotreta armoraciae** Koch.

Bankdirektör H. Arvall hade vänligheten att på försommaren 1953 sända mig en serie svenska exemplar av *Phyllotreta armoraciae* och bad samtidigt, att jag vid tillfälle skulle anmäla fyndet. Arten hade i maj varit vanlig på förvildad pepparrot i en av Göteborgs koloniträdgårdar. Hannarna förekommo i övervägande antal, i motsats till vad som eljest brukar vara fallet med halticinerna. Könsfördelningen uppskattade hr Arvall till omkring 75 % hannar och 25 % honor.

I de nordiska länderna är arten tidigare blott funnen i södra Finland (Åbo och Nyland enligt Grill). Man får väl antaga, att den till Göteborg införts med trädgårdsväxter från utlandet men att den i södra

Sverige har förmåga att acklimatiseras och där kanske rent av kan komma att uppträda som skadedjur. I Svensk Insektfauna, Växtbaggar, 1917, p. 102, meddelar Aurivillius i en fotnot, att *Ph. armoraciae* sannolikt förekommer i Sverige, men beläggexemplar har han tydligen ej sett. Det troliga är nog också, att den lätt igenkännliga arten då ej funnits i svenska samlingar och knappast införlivats med landets fauna förrän de allra sista åren.
